

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger til ordførernes taler. Jeg vil dog gerne indlede med at sige, at jeg synes, det har været både gavnligt og nyttigt at have denne debat, og at den har fundet sted i en form, der er særdeles værdig for folketinget, uden at vi har været ude i de fanatiske, følelsesladede diskussioner, som meget ofte har fundet sted i forbindelse med Christiania.

Jeg vil gerne have lov til at gemme et par af hr. Kjeld Olesens bemærkninger til aller sidst.

I forbindelse med hr. Arne Christiansens indlæg vil jeg understrege det, der blev sagt tydeligt: der er intet ønske om en konfrontation. Jeg tror, det er en tankegang, der går igennem hele folketinget, at vi ikke har noget ønske om en hård konfrontation i Christiania.

Det er muligt, at vi ikke tilstrækkelig tydeligt har fået snakket os frem til en aftale med Christiania, men jeg er nødt til at sige, at forudsætningen for at undgå en konfrontation er jo altså, at man kan tale sammen, og at man kan forhandle sig til rette om den afløsning af området, som nu engang er bestemt af dette folketing. Dette har ikke været gørligt. Da vi mødtes i går, var det et indlæg fra den ene side og et indlæg fra den anden side og ingen samtale.

Hr. Erlendsson spørger, om viljen ikke længere er til stede hos regeringen, og da må jeg gøre opmærksom på, at i den redegørelse, der kom fra regeringen, står det ganske klart, at det er meningen, at Christiania skal afvikles. Derfor er der på det punkt ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved regeringens holdning.

Hr. Erlendsson og jeg har et særligt juridisk spørgsmål, vi diskuterer altid, og det skal vi altså også gøre her i dag. Jeg vil godt ganske enkelt sige, at den beslutning, regeringen traf i 1973, er retligt forpligtende, uanset om der findes et retssubjekt på den ene side eller ej. Det er den situation, der har været afgørende, og derfor er jeg endnu en gang nødt til at understrege, at Christianias beboere har været på området med rette og kan være der indtil den 1. april med rette.

Til fru Grethe Philip vil jeg gerne sige, at det kan godt være, det har været småt med

konkrete oplysninger. Det er nu ikke helt mit indtryk, for i den overvældende debat, der har været i den sidste tid, har det føjet med oplysninger af forskellig slags, men det, der er vanskeligheden, er nok at få disse oplysninger sat tilstrækkelig stærkt i forbindelse med virkeligheden, og da kunne jeg have lyst til at komme med en reel oplysning, som har forbindelse til flere af ordførernes taler her i dag.

Beboelsesområdet, som der altså er tale om for Christiania med henblik på fremtiden, er 6 ha, friarealerne drejer sig om 20 ha. Det er nok værd også at have de to tal inde i hovedet, når man skal se på situationen, som Københavns kommune har at arbejde på.

Til hr. Kurt Brauer vil jeg sige, at hr. Weidekamps bemærkninger i B.T. forleden dag var helt klare. De var udtryk for den opfattelse, at hvis man vil sætte bygningerne i lovlig stand, er der for hans vedkommende intet til hinder for, at christianitterne kan blive boende. Men dette er problemet, vi er nødt til at se i øjnene. Det vil ikke være gørligt med småpenge at sætte bygningerne i stand, så de lovligt kan blive betragtet som beboelsesværdige, og derfor hjælper det heller ikke så forfærdelig meget, når hr. Bertel Haarder begynder at rejse spørgsmålet om et regulært lejemål. Det er teoretisk rigtigt, men i praksis umuligt. Det vil ikke være gørligt hverken for Christianias beboere eller deres tilhængere at rejse de millionbeløb, der skal til for at gøre husene i beboelsesværdig stand.

Dermed er man inde på problematikken omkring, hvad det er, vi står over for i disse sager. Jeg har fået bebrejdelser for, at jeg har holdt mig til det juridiske aspekt af sagen, men det er nu engang sådan, at både over for folketinget og over for Københavns kommune er vi i en situation som regering, hvor vi står over for bestemte krav.

Jeg ville meget gerne have tilsluttet mig nogle af de varme ord, der er kommet både fra fru Hanne Reintoft, fra hr. Kurt Brauer og fra hr. Steen Folke om, at problemerne på det sociale område fordrer midler, fordrer økonomiske midler.

Jeg ville også meget gerne tilslutte mig de tanker, som hr. Kjeld Olesen førte frem om, at sociale eksperimenter bør dette samfund have, men der skal være midler til dem. Det